

Luc Descamps
Timo Descamps

Eilanden - De Profetie

www.lucdescamps.be
www.timodescamps.be

Vanaf 14 jaar

© 2013 Abimo Uitgeverij, Luc Descamps en Timo Descamps
Europark Zuid 9, 9100 Sint-Niklaas, België
telefoon: 0032 (0)3-760.31.00 fax: 0032 (0)3-760.31.09
website: www.abimo.net
e-mail: info@abimo.net

Eerste druk: september 2013

Coördinatie: Sarah Kumar
Redactie: Anneriek van Heugten en Elly Simoens
Vormgeving en cover: Klaas Demeulemeester

NUR 284
D/2013/6699/97
ISBN 9789462340398

Niets uit deze uitgave mag, op welke wijze ook, worden overgenomen zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de uitgever.

EILANDEN

— DE PROFETIE —

Timo Descamps
Luc Descamps

TWAALF DRIJVENDE LANDEN
TWAALF DELEN VAN ÉÉN
TWAALF STRALEN DIE BRANDEN
EEN EEUWIGHEID ALLEEN

DE WERELD ZAL WEER BEVEN
GEDULD EN MOED BELOOND
HET LICHT ZORGT VOOR HERLEVEN
VAN WAT OOIIT WERD ONTTROOND

BLIJF HET LICHT STEEDS VOEDEN
DE BAKENSTRAAL TREKT AAN
DE STRIJD OM LAND ZAL WOEDEN
DE KROONPRINS KOMT ERAAN

PROLOOG

Majesteit, u moet hier weg!

Kirsha, de eerste hofdame, stond naast het bed van koningin Leila en schudde haar bij de schouder, ook al overtrad ze daarmee alle wetten van het protocol. Koningin Leila opende geschrokken haar ogen en terwijl ze de slaap uit haar ogen wreef, staarde ze haar hofdame verbaasd aan. De angst die het meisje uitstraalde, sloeg meteen op haar over.

‘Wat is er? Wat is er aan de hand?’

De tranen stroomden over Kirsha’s wangen, maar ze wist niet hoe ze het nieuws voorzichtig moest brengen.

‘De koning is dood,’ snikte ze.

‘Wat?’

Leila keek haar hofdame ongelovig aan. Wat ze zei, leek niet helemaal tot haar door te dringen.

‘Koning Zenerius, uw gemaal, hij is vermoord, majesteit. Ze zijn in het kasteel.’

‘Kirsha, waar heb je het in hemelsnaam over? Wie is er in het kasteel?’

‘De Skyrth,’ zei een donkere mannenstem achter Kirsha. Leila, die overeind was komen zitten, trok ontsteld haar deken tot aan haar kin.

‘Wie ben jij? Wat doe je in de slaapvertrekken van je koningin?’ Ze probeerde autoriteit in haar stem te laten doorklinken, ook al voelde ze haar hart samenkrimpen.

De man kwam naar voren en het maanlicht viel op zijn gezicht. Hij droeg een donkere kap over zijn hoofd en hij had een stoppelbaard.

‘Ik ben Bryanth, een vertrouweling van uw gemaal de koning, majesteit. De Skyrth heeft een aanval ingezet op het paleis. Enkele leden hebben de koning gedood.’

Nu pas beseftte Leila dat de nachtelijke stilte verstoord werd door wapengekletter en heen-en-weergeroep in de verte.

‘Het zal niet lang duren voor ze ook deze vleugel binnendringen, majesteit. Op dit moment wordt de hele vleugel van de koning onder de voet gelopen. De wacht biedt weerstand, maar de leden van de Skyrth zijn te talrijk. Ze zullen ook de troonopvolger uit de weg willen ruimen. U moet meekomen. We moeten u in veiligheid brengen.’

‘Laat me u helpen, majesteit,’ zei Kirsha. ‘U moet iets aantrekken.’

Bryanth draaide zich om en ging bij de deur staan, met de rug naar zijn koningin toe, zodat ze zich kon aankleden. Kirsha hielp haar meesteres uit het bed. De koningin legde haar hand in een beschermend gebaar op haar hoogzwangere buik. Met hulp van Kirsha trok ze een

eenvoudige reijsjurk aan en hing een mantel over haar schouders. Toen duwde Kirsha haar koningin bijna naar de deur toe. Ze liepen achter Bryanth de gang in.

‘Brinthe is naar de keuken om proviand,’ zei Kirsha gejaagd.

Leila wilde om uitleg vragen, maar Kirsha trok haar zonder veel plichtplegingen met zich mee. Het geluid van hun voetstappen werd overstemd door het steeds dichterbij komende wapengekletter.

Meer dan Leila kende Kirsha het kasteel op haar duimpje, en haar koningin achter zich aan slepend rende ze door de gangen in de bediendeveugel, de paniekerige vragen nege- rend van andere bedienden die ook gewekt waren door het rumoer. Bryanth liep met getrokken zwaard naast hen, klaar om iedereen die hun de weg versperde aan zijn zwaard te rijgen. Ze liepen langs de keuken, waar Brinthe, de andere hofdame, met een barstensvolle zak over haar schouder op hen stond te wachten. Gehaast liepen ze naar buiten. De hele binnenplaats stond in rep en roer.

‘De doorgang is versperd,’ zei Bryanth. ‘Via de poort komen we er nooit door.’

‘Hierheen,’ hijgde Kirsha.

Ze schoten weg tussen de stallingen. Daarachter was een klein deurtje dat doorgang gaf naar de boomgaard achter het paleis. De deur was afgesloten met een zware dwarsbalk.

‘Laat mij,’ zei Bryanth.

Met het gevest van zijn zwaard sloeg hij de balk los en tilde hem uit de metalen hengsels. Hij trok het deurtje open en leidde de koningin en haar twee hofdames naar buiten. De vier vluchtende figuren werden opgeslokt door de donkere boomgaard.

Bij de haven was het nog betrekkelijk rustig, maar lang zou dat niet meer duren. Als de indringers merkten dat de koningin niet in het kasteel was, zouden ze elke steen van de stad ondersteboven keren tot ze haar vonden.

‘Het koninklijke schip is te groot,’ zei Bryanth. ‘Dat kunnen wij niet alleen besturen.’

Als een schichtig dier keek hij om zich heen en wees toen naar een sloep met een zeil.

‘Die daar!’ zei hij.

Hij rende naar het bootje en sprong meteen aan boord. Haastig hees hij het zeil. Brinthe kwam aan boord en legde de zak met waterkruiken en voedsel in de uitsparing bij de voorsteven.

‘Waar gaan we naartoe?’ vroeg Leila. Ze had nog altijd moeite om de gebeurtenissen tot zich door te laten dringen.

‘Weg van het eiland,’ hijgde Kirsha. ‘Ze zullen niet rusten voor ze u vinden, majesteit. De Skyrth wil de bloedlijn uitroeien.’

‘Is Zenerius... is de koning echt dood?’ vroeg Leila.

‘Majesteit.’ Bryanth stond nu naast haar. ‘U moet aan boord gaan.’

Hij hielp Leila aan boord en vroeg haar op de bodem te gaan liggen.

‘Vergeef me, majesteit,’ zei hij, terwijl hij een zeildoek boven op haar legde.

De sterke wind zette het zeil bol en het bootje trok aan het touw waarmee het aan de meerpaal was vastgemaakt, alsof het niet kon wachten om weg te varen.

‘Ze komen eraan,’ siste Kirsha.

‘Het bootje is te klein voor vier,’ zei Brinthe in paniek.

‘Halt! Blijf staan! Wat doen jullie daar?’ klonk het ineens.

Zes gewapende mannen kwamen op hen af.

‘Ga met de koningin mee, Brinthe!’ riep Kirsha. ‘Ik ren weg. Misschien kan ik hen zo afleiden!’

Kirsha wachtte niet op goedkeuring en zette het op een lopen.

‘Maak het touw los! Ik hou hen tegen,’ riep Bryanth.

Hij trok een kleine koker van onder zijn wambuis en legde die snel naast de koningin onder het zeildoek, voor hij de kade op sprong. Brinthe liep naar de meerpaal en probeerde het touw los te maken, maar door de wind stond het te strak.

‘Ik heb te weinig kracht,’ riep ze in paniek. ‘Ik krijg het niet los!’

Twee mannen liepen achter Kirsha aan, die verdween in de nacht. De vier anderen waren op een paar passen van Bryanth verwijderd. Bryanth trok een dolk en wierp hem naar Brinthe.

‘Gebruik deze. Snij het touw door, snel!’

Brinthe pakte het mes op en begon koortsachtig te snijden. De eerste aanvaller had Bryanth bereikt en haalde woest uit. Bryanth pareerde de slag en trapte de man in zijn kruis. Die viel kermend op zijn knieën en daarvan maakte Bryanth gebruik om hem zijn zwaard in de nek te steken. Hij trok het zwaard snel uit het dode lichaam en zette zich schrap om de drie andere aanvallers op te vangen. Twee vielen hem tegelijk aan en hij kon ternauwernood een dodelijke steek ontwijken, terwijl hij het andere zwaard pareerde. Hij kon niet vermijden dat de derde langs hem op Brinthe af liep. Net op dat moment knapte het touw. Brinthe wilde aan boord springen, maar de man was al bij haar en stak zonder aarzeling zijn zwaard diep in haar buik. Brinthe maakte een reutelend geluid en stierf rechtopstaand, gespietst aan het zwaard, terwijl het bootje langzaam wegdreef.

‘Die boot!’ riep de man.

Zijn schreeuw leidde zijn twee kompanen een ogenblik af, lang genoeg voor Bryanth om zijn zwaard in de keel van een van hen te steken. De ander sloeg toe voor hij zijn zwaard weer kon heffen. Bryanth probeerde weg te duiken, maar de zwaardhouw trof hem vol in de schouder, waardoor zijn arm bijna van zijn lichaam werd gescheiden. In een reflex stak Bryanth zijn aanvaller in de buik en een tel later stroomde een gulp bloed uit diens mond. Wankelend wilde Bryanth zich omdraaien naar de laatste tegenstander, maar voor hij dat kon doen, voelde hij een stekende pijn in

zijn rug. Toen het zwaard werd teruggetrokken, zakte Bryanth op zijn knieën, maar hij loste zijn zwaard niet. Hij moest de vlucht van zijn koningin dekken. Niemand mocht weten dat ze in dat bootje zat. Hij moest zijn tegenstander doden. Bryanth hapte naar adem en zag hoe de gestalte hoog boven hem uittorende.

‘Iets te verbergen in dat bootje?’ vroeg de man met een venijnige trek om zijn mond. ‘Dat hebben we zo ingehaald... Niet dat jij dat nog zult meemaken,’ voegde hij er smalend aan toe.

Hij dreef het vlijmscherpe zwaard in de buik van Bryanth, die onmiddellijk bloed in zijn keel voelde opborrelen. De man zette zijn voet op Bryanth om zijn zwaard terug te trekken, genietend van de doodstrijd van zijn slachtoffer. Met een bovenmenselijke inspanning hief Bryanth zijn zwaard een laatste keer. Het lemmet drong diep in de ingewanden van zijn tegenstander, die zieltogend neerviel. Hevig bloedend keek Bryanth naar het steeds verder wegdrijvende bootje.

‘Behouden vaart, mijn koningin,’ fluisterde hij.

Toen gaf hij bloed op en viel voorover. Hij was dood voor hij de grond raakte.

HET WATER GELEIDT
WAT OOIT WERD VERDEELD
VOERT MEE MET DE TIJD
DE KRACHT DIE WEER HEELT

1.

Thom rommelde zenuwachtig in de kist. De schamele kleren die hij bezat wierp hij achteloos op de grond. Hij moest dat ding toch ergens hebben gelaten? Alle dorpeelingen waren al vertrokken, maar hij had veel te lang bij de grotten rondgehangen. En nu vond hij zijn sarong niet. Zonder het rituele kledingstuk kon hij op de viering niets uitrichten. Een krachtige vloek ontsnapte aan zijn lippen toen hij het laatste kledingstuk uit de kist haalde. Gefrustreerd propte hij het hemd tot een bal en smeed het de hut door.

‘Is er iemand zenuwachtig aan het worden?’

Thom schrok van de stem achter hem. Hij was zo opgegaan in het zoeken, dat hij er niet meer aan dacht dat hij niet alleen was in het dorp.

‘Vic!’

Vic stond nonchalant tegen de deurpost geleund en sloeg Thom geamuseerd gade. Hij had zich vrijwillig gemeld om als enige in het dorp te blijven tijdens de festiviteiten. Dat deed hij al jaren. De traditie wilde dat een dorp nooit alleen werd gelaten. Vic had de ceremonies al zo vaak meegemaakt, dat het voor hem niet meer zo nodig hoefde.

‘Ik vind mijn sarong niet. Ik heb mijn hele kist overhoop gehaald...’

'Ja, dat zie ik,' merkte Vic droogjes op.

'Lach me niet uit, Vic. Ik ben al te laat en zonder sarong kan ik niet naar het feest; dat weet je best. Ik weet zeker dat ik hem nog niet zo lang geleden in mijn handen had. Iemand moet me een vuile streek gelapt hebben.'

'Weet je dat zeker?' vroeg Vic. De glimlach bleef om zijn mond spelen.

'Hoe verklaar je anders dat het ding weg is? Een sarong heeft geen pootjes, hoor.'

'Heb je overal gekeken?'

'Dat zeg ik toch! Hij is nergens te vinden.'

'Ook op de tafel?'

'Alsof ik dat ding daar zou bewaren,' zei Thom geïrriteerd. Hij kwam overeind en wees naar de tafel. 'Je ziet toch zelf dat...'

De woorden stokten in zijn mond. Daar lag de kleurige sarong, netjes opgevouwen.

'Heb jij...?'

Vic schudde zijn hoofd en tegelijkertijd sloeg Thom zich met de vlakke hand tegen het voorhoofd.

'Natuurlijk! Ik heb hem gisterenavond klaargelegd om hem zeker niet te vergeten.'

Hij graaide naar het kledingstuk en stopte het in een kleine, geitenleren draagtas.

'Je verstrooidheid wordt ooit nog legendarisch,' lachte Vic.

'Let op mijn woorden.'

'Ja, lach maar. Ik moet rennen, Vic. Draag zorg voor het dorp.'

'Dat doe ik,' zei Vic met een brede glimlach.

Thom liep langs hem heen en gaf hem een stevige klap op de schouder, zijn manier om Vic te tonen dat hij hem graag mocht.

'Niets vergeten, Thom?' riep Vic de wegrennende jongen na.
'Nee!'

'Water misschien? Het wordt een warme dag!'

Thom bleef abrupt staan en keerde toen op zijn stappen terug. Hij rende weer naar binnen, griste een slappe waterzak van een haak en liep naar de waterput, het gelach van Vic negerend. Hij liet de emmer met een luide plons in het water vallen en draaide als bezeten aan de lier. Hij dompelde de waterzak onder in de emmer en wachtte zenuwachtig tot die goed gevuld was. Toen rende hij van het plein af naar de weg. Hij wilde niet alleen in het hoofddorp aankomen. Misschien kon hij de anderen nog inhalen.

Vic keek de jongen lachend na. Hij kende hem al van kindsbeen af en Thom zou altijd een speciale plaats in zijn hart hebben. Het eens zo frêle jongetje was opgegroeid tot de gespierde kerel van negentien die hij nu was, maar zijn naïeve inborst en zijn hopeloze verstrooidheid waren nog altijd dezelfde. Hij was zo helemaal anders dan de andere eilanders.

Thom liep puffend over de noordelijke weg langs de rotskust. Hoewel het nog vroeg was en pas lente, brandde de zon genadeloos op zijn hoofd. Op zijn fysieke conditie was niets aan te merken, maar door de zenuwen ademde hij

totaal verkeerd. Naar adem happend bleef hij staan. De weg voor hem was leeg. Hij moest er zich bij neerleggen dat hij alleen zou aankomen; weer een reden om met hem te lachen. Met een zachte plof trok hij de kurk uit de waterzak en zette zijn mond aan de hals. Hij had geleerd niet te gulzig te drinken, zelfs niet als hij dorst had. Ten eerste veroorzaakte dat maagkrampen en ten tweede was water een kostbaar goed, waar je zuinig mee moest omspringen. Dat ondervonden de eilandjongens op de overlevingstochten die ze zonder uitzondering moesten meemaken. Thom sloot de waterzak weer af en zette zijn tocht verder. Nog langer als een gek rennen had weinig zin, maar hij zette er toch stevig de pas in.

Het geraas van de branding overstemde het fluiten van de vogels in het dichte woud links van hem. Thom hield niet van het woud. De zee was meer zijn ding en hij was blij dat hij krabbenvanger was. Dat was niet altijd zo geweest. Zoals zoveel jongens droomde hij er op zijn zestiende van beschermer te worden. Samen met zijn allerbeste vriend Jari volgde hij de twaalf maanden durende opleiding die voorafging aan de uiteindelijke selectie. Veel jongens hielden de zware proeven niet vol en vielen af, maar Jari en Thom waren doorzetters. Ze steunden elkaar wanneer het zwaar werd en trokken zich op aan elkaars doorzettingsvermogen. Tijdens de selectieproeven scoorden ze allebei meer dan behoorlijk en het zag ernaar uit dat ze samen hun intrek zouden nemen in de kleine nederzetting van de

beschermers midden in het woud. Thoms verrassing was groot toen het verdict werd uitgesproken: Jari mocht toetreden tot de gemeenschap van beschermers en Thom zou krabbenvanger worden. Dat was toch onmogelijk? Voor enkele proeven had hij zelfs beter gescoord dan zijn vriend. Maar de beslissing van de selectiecommissie kon nooit in twijfel getrokken worden; zelfs vragen stellen over hun beslissing was iets wat niet gebeurde. Zo had Thom met pijn in het hart het woud én zijn vriend de rug toegekeerd om zich als zeventienjarige definitief in het dorp van de krabbenvangers te vestigen. Tegen zijn zin bouwde hij er zijn eigen hut en bekwaamde zich in het krabbenvangen. Nu hij erop terugkeek, waren de twee afgelopen jaren voorbijgevlogen. Thom had zich ontpopt tot een van de bekwaamste krabbenvangers en de zee had een plaats in zijn hart veroverd. De drang om beschermer te worden was helemaal verdwenen en hij was nu zelfs blij dat hij indertijd geweigerd was. In het woud kwam hij alleen als het echt nodig was. Dicht bij de zee en in de grotten voelde hij zich perfect in zijn element.

Vier keer per jaar kwam Thom nog in het hoofddorp, waar hij was opgegroeid. Elke eilandbewoner nam deel aan het overgangsritueel dat het nieuwe seizoen inluidde; slechts één inwoner van elk dorp bleef achter. De terugkeer ging voor Thom altijd gepaard met gemengde gevoelens. Hij keek ernaar uit om Jari terug te zien. In de drie maanden die hen scheidde, gebeurde er altijd genoeg om stof op te